

KÖNYVSZEMLE

LELKES GYÖRGY: MAGYAR HELYSÉGNÉV-AZONOSÍTÓ SZÓTÁR

Argumentum – KSH Könyvtár, Budapest, 2011. 1048 lap + 75 lap melléklet

1. A történeti és jelenkori magyar helységnevek állományának valamilyen szempontú, szótár-, illetve lexikonszerű feldolgozását az elmúlt néhány évtizedben több kiadványszorozat vagy egyedi munka is céljával tűzte ki. (Minderre l. KERTÉSZ GYULA: Magyar helységnevtárak, helynévlexikonok és szótárak [Történeti tipológiai áttekintés]. Bp., 2000.) Egyik típusuknak, a helységnev-azonosító szótáraknak az elkészítését a magyar településnév-állomány történetét nagymértékben meghatározó sajátos tényezők tették különösen indokolttá: az egykori történeti Magyarország soknemzetiségű viszonyai, a századelőn zajló hivatalos helységnevrendezés, különösen pedig az utódállami fennhatóság alatti helységnev-változások és idegen államnyelvű névhasználat. E szótártípus első valódi képviselője a rendszerváltás időszakában jelenhetett meg hazánkban, és kifejezetten a határokon túlra került települések neveit dolgozta fel (SEBŐK LÁSZLÓ: Magyar neve? Határokon túli helységnevszótár. Bp., 1990). Azóta több és többféle helységnev-azonosító szótár, illetve névjegyzék is készült és vált hozzáférhetővé. Elkészítésük számos különböző, nehezen kezelhető probléma elé állítja szerzőjüket (vö. pl. MIKESY GÁBOR: Helységneveink 1913-as tükörben. NÉ. 35. 2013: 37–53).

LELKES GYÖRGY munkájával elsősorban a teljes történeti Magyarország helységnev-anyagát – a különböző nyelvű, státusú és részben különböző kronológiájú névváltozatok szélesebb körével – szándékozott feldolgozni. A szótár nem csupán az egykori és mai magyarországi, hanem részben – fontos újításként – a történeti határokon túli, tehát a magyar helységnevek tágabban értelmezett állományát is kívánja tárgyalni. A mű első kiadása 1992-ben, a második – javított és bővített kiadás – 1998-ban, a harmadik – igen jelentősen bővített – kiadása 2011-ben jelent meg. Legújabb bővítései különösen a történeti földrajzi adatok (l. a lábjegyzetek sorát is), az idegen nyelvű névváltozatok, egyes statisztikai adatsorok és a kötethez készült térképlapok terén jelentkeznek.

A szótár, illetve az új kiadás elkészítése igazán nagyszabású vállalkozás volt. Az elvégzendő feladatok összetettségét a mű elkészítése körül szerepet játszóként említett személyek köre (történész, nyelvész, helynévkutató, térképész) is sejteti, s nagyságáról már a kötet pusztá terjedelme és bőséges irodalom- és forrásjegyzéke (55–70) is meggyőző képet ad.

A kötet módszeres bemutatása meghaladja itteni lehetőségeinket. Tartalmáról, felépítéséről egyébként is igen alapos bevezetés tájékoztatja az olvasót (23–51). A teljes körű bemutatástól azonban azért is eltekinthetünk, mert éppen e folyóirat számban maga a szerző is részletes képet ad szótárának elkészítéséről, alapvető jellemzőiről és tartalmáról

(LELKES GYÖRGY: A „Magyar helységnev-azonosító szótár” elkészítésének szempontjai és problémái. NÉ. 35. 2013: 55–70). Az alábbiakban a mű tartalmáról, valamint néhány fontos, illetve számunkra érdekesebbnek látszó vonásáról kívánok szót ejteni.

2. A két előszót leszámítva a kötet öt nagy részből áll: „Tájékoztató a szótár használatáról” (21–70); „Helységnev-azonosító szótár” (71–955); „Függelék” (957–77); német, illetve angol nyelvű tájékoztatók a szótár használatáról (979–1048); „Térképek” (1049-től, de lapszámozás nélkül, nagyrészt sorszámozott térképlapokon). A szótári részhez, illetve a térképekhez tartozó jelmagyarázatok a kötetben (53–4, ill. [1051]), valamint a gyakorlatias módon mellékelt könyvjelzőn is megtalálhatók.

A szótár törzsét a „Helységnev-azonosító szótár”, közelebről annak „Magyar rész”-e képezi (73–749); az alábbiakban ezt tárgyaljuk majd részletesebben is. Ehhez a fő egységhez csatlakoznak a fontosabb nyelvekre vonatkozó „Idegen nyelvű helységnevmutatók” (751–935); köztük a latin nyelvvel, s az egymás mellett szereplő ruszin és ukrán mutatók esetében külön latin és cirill betűs listákkal. (Az orosz névanyag csak latin betűs mutatóban szerepel.) E helységnevmutatókat egy LIPSZKY és FÉNYES művein alapuló speciális tartalmú adattár egészíti ki (937–55).

A kötet szótári állományát összesen 80 ezres névanyag: 15 086 ún. alapszócikk, 1 403 ún. kiegészítő szócikk és (az idegen nyelvű helységnevmutatók utalóit is beleszámítva) 63 791 utaló szócikk alkotja (47). A névanyag összeállítását két fő szempont határozta meg. Egyrészt a teljesség igénye az 1918 előtti – a Horvát-Szlavónország nélkül számított – Magyarországra, illetve az 1938–1944 közti országterület településeire is vonatkozóan. Másrészt az elvi és gyakorlati szempontok szerinti válogatás a további helységnevek körében, azaz a magyar nyelvű, lakosságú, illetve bizonyos további európai települések nevének felvételében. A helységnevek mellett az egykori Magyar Királyság várai és várkastélyai is – ugyancsak újításként, közel ezer tétellel – címszóként szerepelnek a szótárban.

A címszók, illetve a szócikkek anyagába hivatalos és nem hivatalos, magyar és idegen nyelvű, részben különböző korokból származó névváltozatokat kellett felvennie a szerzőnek. A történeti adatok lehetőség szerint időrendben, az adott korszakokra vonatkozó legfontosabb forrásmunkák alapján kerültek be a szócikkekbe. Az anyaggyűjtés és -válogatás mellett azonban a címszavasítás is számos kérdést, problémát vethet fel.

A címszók anyagát – a helynévszótárak körében jellemzőbb gyakorlathoz igazodva – denotátumaik, azaz a megnevezett helyek szerint rendezte el a szótár. Viszonyítási alapja azonban nem a jelenkori névhasználat (mint például a FNESz. esetében is), hanem a Magyar Királyság 1913. évi, a helységnev-rendezés lezárultát követően, utolsóként megjelent hivatalos helységnevtára. A határon túlra került helységek vonatkozásában meglehetősen gyakorinak számít a hazai kiadványokban, hogy az 1913. (esetleg az 1944.) évi hivatalos helységnevtár neveit tekintik mérvadónak. Ez, mint tudjuk, nem feltétlenül esik egybe a helyi – egykori, illetve mai kisebbségi – magyar névhasználattal. Ez az elv még inkább kérdéseket vethet fel az anyaországi települések esetében. A címszavasítás más-képp lehet kérdéses továbbá a történeti határokon túli helységnevek vonatkozásában is.

A szótár gyakorlata az 1913. évi helységnevtár mérvadónak tekintésében, s általában a magyaros, illetve a régebbi magyar helységnevek preferálásában egybevág az egykor a HUNGEO’96 Magyar Földtudományi Világtalálkozó állásfoglalásában is megfogalmazott szemlélettel, amelynek földrajzos, térképész körökben is vannak követői. A magyar

helynévhasználat szempontjából mindezek azonban több problémát is felvetnek. (Vö. pl. SZABÓMIHÁLY GIZELLA: A határtalanítás a helynevek területén. In: MATICSÁK SÁNDOR szerk.: *Nyelv, nemzet, identitás 1.* Debrecen–Bp., 2007: 163–5.) Az itt következőkben a szerzői szempontok gyakorlati érvényesülését vesszük szemügyre a szótár anyagában.

3. A szótár ún. alapcímszavait az 1913. évi magyarországi hivatalos helységnevek, illetőleg az 1913 óta – magyar vagy nem magyar fennhatóság alatt, ilyen vagy olyan módon – alakított települések nevei képezik.

Ezeket találjuk meg önálló címszóként a trianoni határokon túlra került települések esetében. Például Kárpátaljáról *Bacsó* a *Bacsava* (helységnév-rendezés előtti, ill. 1939-ben megállapított név) helyett, Románia területéről *Oláhpéntek* a *Péntekfalva* (1942-ben megállapított név) helyett; ma egyébként egyikük sem önálló település. Ugyanígy *Bácskertes* szócikkében található meg a nyelvészeti körökben ismertebbnek számító *Kupuszina* elnevezés (a mai vajdasági magyar nyelvhasználatban mindkettő egyaránt használatos). Az itt utóbbiaként említett névváltozatok – részben tehát az utolsó, az 1944-ben is használt hivatalos magyar változatok – utaló címszókként szerepelnek a szótár törzsanyagában. Ami a horvátországi városokat illeti, ezek *Raguza*, *Spalató* stb. néven lettek címszavasítva, míg a ma ezek helyett közismertnek, általános használatúnak számító *Dubrovník*, *Split* stb. neveik a helységnévmutatónak a „Magyar rész”-ében nem, csak a „Horvát helységnévmutató”-ban kaptak helyet.

Az 1913. évi hivatalos helységnevek képezik az alapcímszókat – hasonló következetességgel, másfelől azonban különösnek ható módon – a mai magyarországi települések esetében is. Például *Gyűd* a *Máriagyűd* (1934-től), *Zsidó* a *Vácegres* (1943-tól), *Szolga-egyháza* a *Szabadegyháza* (1948-tól), *Győrszentmárton* a *Pannonhalma* (1965-től) helyett jelenik meg alapcímszóként; az utóbbi nevek utaló címszavakként szerepelnek mellettük.

Ugyanez az időmetszet a mérvadó az egyesített települések esetében. Az egykori *Buda*, *Óbuda* és *Pest* településnevek utaló címszóként irányítanak *Budapest*-hez, a *Rákosszentimre*, az *Újpest* vagy a *Kistétény* viszont alapcímszó (az utóbbi 1915-től *Budatétény*, ami így már utaló címszó lett a kötetben). A települések szétválása is új neveket eredményez, melyeket szintén fel kellett venni. Mint tudjuk, ez különösen nehéz helyzeteket jelenthet például a ma részben Szlovákiához tartozó egykori *Komárom* vagy *Sátoraljaiújhely* esetében. Ugyanakkor a határon túli egykori magyar területeken alakult teljesen új települések magyar neve is hasonlóképpen kérdéses lehet, például a romániai *Viktóriaváros* (*Győzelemváros*, *Oraşul Victoria*) esetében. Az utóbbiakra vonatkozó, a kisebbségi névhasználatban napjainkban meglévő névváltozatok jelentős részét a szótár ugyanakkor nem tartalmazza. (Ezekhez l. pl. SZABÓMIHÁLY i. m. 160; ill. MIKESY GÁBOR: Új utak és trendek a térképi névírásban. In: BÖLCSKEI ANDREA – N. CSÁSZI ILDIKÓ szerk.: *Név és valóság.* Bp., 2007: 210.)

4. A szótár ún. kiegészítő címszavait egyrészt a történeti Magyarország egykori várainak és várkastélyainak megnevezései, másrészt a történeti Bukovina és Moldva, illetve – erőteljesebb, de bő válogatással – egyéb európai városok helységnevei adják. Az utóbbiak kötetbeli anyagára majd különösen is tanulságos lehet figyelmet fordítanunk.

A címszavasított formák: *Szeretvásár*, *Diószén*, *Onyest*; *Bécs*, *Grác*, *Krakkó*, *Bukarest*, *Szarajevó* stb.; idegen nyelvű neveik a vonatkozó idegen nyelvű helységnévmutatókban kaptak helyet (pl. a németben *Wien* és *Graz*, de ugyanítt *Krakau*, *Bukarest* és *Serajewo* is

megtalálható). Vitatható módon lett címszavasítva ugyanakkor (s szerepel a térképmel-lékletekben is) egy sor további európai város régi, többé-kevésbé feledésbe ment, nyelvünkől akár évszázadokkal ezelőtt kiavult, korábbi magyar neve. Néhány példa ezekre szűkebb környezetünkben (zárójelben mellé téve a magyar névhasználatot nem ritkán meghatározó német, illetve a mai államnyelvi nevet; ez utóbbiak csak a szócikk belsejében, illetve utalóként szerepelnek): *Alamóc (Olmütz, Olomouc)*, *Börén (Brünn, Brno)*, *Boroszló (Breslau, Wrocław)*, *Peremisl (Przemysl, Peremiszl)*, *Ilyvó (Lemberg, Lviv)*, *Flórenc (Florenz, Firenze)*. E régi magyar helységnevek idegen nyelvű megfelelői utalókként a magyar szótári részben vagy az idegen nyelvű helységnévmutatókban részben megtalálhatók, részben nem. (Pl. a Monarchia korabeli német *Brünn* a magyar részben is, a mai cseh *Brno* azonban utalóként sehol, cseh névmutató ugyanis nincs a szótárban.) A szótár tágabb európai horizontját ugyancsak önálló címszók képviselik, jellemzően az államnyelvi formától a magyarban szembeűnően eltérő nevek esetében; pl. *Prága, Lipcse, Majnafrankfurt* (sic); *Nikápoly, Konstantinápoly, Rodostó, Turin; Lisszabon, Brüsszel, Párizs, Koppenhága*; de *Athén és Spárta* is kiegészítő címszavak. Ugyanakkor például *Madrid, London, Stockholm, Ljubljana, Tirana* érthető módon nem lettek felvéve a szótár anyagába. Egyes európai városok sajátos magyar nevei valamilyen okból viszont csak utaló címszóként jelennek meg, például *Orosz-Csik (Ruszesuk)* esetében.

A valamivel fentebb említettek mellett még meglepőbb címszavak is feltűnnek a szótárban. Moldova fővárosa például – akárcsak az egykori Arad vármegyei falu is – *Kisjenő*-ként szerepel a szótárban (rom. *Chişinău*, or. *Kisinyov*; ez utóbbiak az idegen nyelvű helységnévmutatókban utalókként). A szóban forgó helynevet mai térképeken is megtalálhatjuk, valós magyar nyelvhasználati értéke azonban megkérdőjelezhető.

Egy hasonló célú lista nyilván sosem lehet teljes. Európán kívüliként eleve – a szótárírói szándék, a gyakorlati megfontolások szerint – kimaradhat belőle *Dömöck*, Damaszkusz egykori magyar neve (vö. KISS LAJOS, A stájerországi Fürstenfeld magyar nevééről. [Egy kellően számba nem vett exonima életútja.] MNy. 1997: 76) vagy a ma is használatos *Fokváros* egyaránt. A fentebb említett nevek mellett lehetne a helye viszont például Várna *Varanó*, Münster *Monostor* megnevezésének (KISS i. m. 75–6) vagy Regensburg 16–17. században nem ritkán használt magyar *Rezen (Rézen, Rezem, Rözön, Rezön)* nevének (amit egyébként a FNESz. sem említ, de I. SZENTMÁRTONI SZABÓ GÉZA: Regensburg régi magyar neve: *Rezen*. NÉ. 17. 1995: 128–9).

Mindezen nevek felvételével a szótár egyfajta szűkebbre szabott magyar exonima-szótár szerepét is betöltheti. Ilyen célú névjegyzékre történeti vagy szinkron szempontból egyaránt lehet szükség, mint arra ismerünk is korábbi hazai, illetve újabb keletű, nemzetközi kezdeményezéseket. (Vö. pl. SZILY KÁLMÁN: Az idegen helynevek a magyar nyelvben. MNy. 1916: 273–8; MELICH JÁNOS: Fölöstyén. MNy. 1942: 200; POKOLY BÉLA: Az *exonima* kifejezés értelmezésének változása a földrajzinév-egységesítés nemzetközi gyakorlatában. NÉ. 35. 2013: 71–5; FALUDI ANDREA: Névтан és egységesítés: egy kerekasztal-beszélgetés tanulságai. NÉ. 35. 2013: 231–5) Az azonban kérdésesnek látszik, hogy a kifejezetten történeti értékű, kiavult neveket lehet-e, érdemes-e önálló címszóvá emelve venni fel a kötetbe. Többük már abban a korban sem volt járatos a magyarban, amelyhez (az 1913-as állapotokhoz) a szótár önmagát is elsősorban viszonyítja. E nevek olykor nemcsak a mai névhasználattól, de a magyar történelemmel jellemzően összefüggő névismeretünkől (pl. *olmützi „oktrojált” alkotmány*: 1849; *Przemysl ostroma*: 1914–1915) is eltérő formákat közölnek, címszóvá emelésükkel szinte szabványosítanak. Természetesen

egyértelmű megoldásokra itt nem feltétlenül van lehetőség. Például Rákóczi fejedelem még *Dancká*-ban szállt hajóra Franciaország felé, a két háború között ugyanott *Danzig* városát találánánk, míg a lengyel Szolidaritás mozgalom *Gdańsk*-ból indult útjára. A lengyelországi nagyváros „magyar nevét” mindezek ismeretében lehet csak – többféleképpen; szándéktól, megközelítéstől függően – megadni.

A képet tovább bonyolítaná, ha az egyes nevek – egykori – nyelvészológiai értékét is számításba igyekeznénk venni. Ehhez olyan alapos, egyenkénti tanulmányozásukra lenne szükség, amilyenre – MELICH egy korábbi írásához is csatlakozva – KISS LAJOS adott szemléletes példát (KISS i. m. 74–6, vö. MELICH i. m. 199–200). Cikke szerint az ausztriai Fürstenfeld magyarországi megnevezése általában *Fürstenfeld* volt, a *Fölöstöm*-féle elnevezés inkább szűkebb körű, regionális használatú lehetett, mely a 20. századi térképkészítők révén tűnt fel az előbbivel egyenértékű névként. Ez a szempont, azaz az időbeliség mellett a névhasználat területi és társadalmi vetületének figyelembevétele még tovább nehezíti az exonimák megítélésének egyébként is igen problematikus voltát (vö. POKOLY i. m.). Az itt bemutatott szótárhoz hasonló munkában, mely történeti és jelenkori szempontokat, adatokat egyaránt igyekszik feldolgozni, ezeket a kérdéseket nem is lehet ilyen mélységükben kezelni, illetve kétségbevonhatatlan módon megoldani.

5. A szótár utaló címszavai a más szócikkekben címszóként vagy névadatként előforduló ún. névváltozatokhoz irányítják az olvasót. Olykor csekély alaki és minimális betűrendi különbség esetén is utalók készültek (*Killyén Kilyén*-hez utal; *Kigyós* és *Kigyós* egyaránt utaló címszó; stb.). A jellemzően régi, történeti alakváltozatok viszont eleve – s nyilván szükségszerűen is – korlátozottan kerültek be a szótárba (pl. a *Börén* címszó alatt a szerkezetileg is eltérő *Börénvásár* megtalálható, a *Beren*-, *Börön*-féle változatok azonban nem; e névcsaládra l. MELICH JÁNOS: Brünn nevérol. MNy. 1940: 1–19, uő: Brünn. MNy. 1940: 322–3). A magyar, illetve magyar szempontból relevánsabbnak tekintett nevek a „Magyar rész”-ben, az egyértelműen idegennek számító nevek az idegen nyelvi helységnévmutatókban található meg; egyes nevek mindkét helyen is.

Az alap- és kiegészítő címszók közt célszerű tipográfiai különbségtételt csak a helységnevek és a várak, várkastélyok nevei közt találunk (egyenként fett, de az előbbieket álló, az utóbbiak pedig dőlt verzállal). Az utaló címszók ezektől eltérnek (fett, normál), de az általuk utalt címszók megadásánál a helység- és vár-, várkastélynevek közt már nincs tipográfiai különbség. A szócikkek névadatai normál betűtípussal szerepelnek, talán a túlzott kurziválás elkerülésére.

6. A különböző típusú szócikkek felépítését, tartalmát a szótár részletesen, számos példával ismerteti (25–46). Itt csupán röviden véve számba őket: címszó (a fentebb elmondottak szerint); lokalizálás (alapcímszóknál az 1913. évi közigazgatási állapotok szerint); az 1910. évi népszámlálás, illetve az 1913-as helységnévtár statisztikai jellegű adatai (alapcímszóknál; lakosságszám, anyanyelv/nemzetiség, felekezeti megoszlás); névváltozatok (a szócikkek törzse, a fentebb említettek szerint); egyesítési/szétválási adatok; mai államnyelvi név és hovatarozás; a kapcsolódó részletes térképszelvény száma és keresőmezője (az utóbbi adatok természetesen csak a releváns esetekben).

7. A szótárhoz kapcsolódó „Függelék” egyrészt az ország 1913. évi, illetve 1920 utáni közigazgatási beosztását (az előbbi járási szintre lebontva, az utóbbiakat megyei

részletességgel), másrészt a Magyar Királyság 1910. évi nemzetiségi és felekezeti összegző adatsorait adja közre (957–77). A különböző térképek elsősorban a Monarchia, illetve Magyarország 1913-as közigazgatását mutatják be, az utóbbit 55 részletes térkép-szelvényen is. Bemutatják még a későbbi (s mutatóba még a középkori) közigazgatási viszonyokat; némely további területet (Moldva, Bákó megye, Dalmácia és Bosznia-Hercegovina); s végül a Magyar Királyság hegy- és vízrajzát, nemzetiségi és felekezeti megoszlását a 20. század elején. A térképeket, melyek e kötet számára készültek, FARAGÓ IMRE és LELKES GYÖRGY szerkesztették; névírásuk természetesen megfelel a kötetbeli elveknek. A névváltozatok feltüntetésének azonban itt sajátos tér nyílhat. Egyetlen névváltozattal szerepel pl. *Verona, Innsbruck, München, Tarnów, Bráila, Plovdiv*; kétféle néven pedig (a jelmagyarázatot idézve: „Történeti vagy használt magyar/idegen név Magyarországon kívül”) *Milánó/Milano, Grác/Graz, Agosta/Augsburg, Boroszló/Breslau, Ilyvó/Lemberg, Jászvásár/Iași, Kisjenő/Kisinyov, Szófia/Szofija* stb.

8. LELKES GYÖRGY kötete a többféle célú helynévszótárak, illetve egy történeti helységnevtár bizonyos jellemzőit egyesíti magában. Figyelmét elsősorban a történeti jelentőségű 1913. évi magyarországi állapotokra összpontosítja, sorra véve természetesen az azóta bekövetkezett változásokat is, és nem mellőzve – de részletesen nem tárgyalva – a korábbi fontosabb névváltozatokat. Utal a legalapvetőbb történeti források adataira (GYÖRFFY, CSÁNKI, LIPSZKY, FÉNYES), de konkrét évszámokat csak 1913 utántól közöl. (Mellőzi sajnos az ezt megelőző hivatalos helységnevmegállapítások évszámait is.)

A szótár – bizonyos szempontokból nem teljes, ám – párját ritkítóan széleskörű tájékoztatással szolgál a történeti és a jelenkori magyar településnevek anyagáról. Ez fontos segédkönyvvé teheti több tudományterület, a gyakorlati felhasználás és általában az érdeklődő nagyközönség számára. Különösen fontos lehet a mai határokon túli, kisebbségi magyar településnevek ismerete szempontjából; s mint tudjuk, az egységes szemléletű, Kárpát-medencei magyar helységnevmegállapítás még elvégzendő feladat. LELKES szótára, bár szemlélete eltér az ezzel kapcsolatban megfogalmazott szempontoktól (vö. SZABÓMIHÁLY I. M.), gazdag anyaga révén e folyamatokhoz is hasznos módon kapcsolódhat. Hasznossága kétségtelen, amikor a határon túli egykori magyar településnevek terén egyre nagyobb a tájékozatlanság, akár még a *Pozsony : Bratislava* névmegfelelés esetében, a médiában és a filmszinkronizálás világában is (vö. FARKAS TAMÁS: A Kárpát-medence magyar helyneveinek használatáról. In: BENŐ ATTILA – FAZAKAS EMESE – SZILÁGYI N. SÁNDOR szerk.: *Nyelvek és nyelvváltozatok* 1. Kolozsvár, 2007: 275–84).

A helységnevmegállapító szótár érdeme az is, hogy részletes német és angol nyelvű tájékoztatóval rendelkezik, így forrásértékű munkaként nemzetközi szinten is használható. Anyaga különösen jól használható lenne, ha elektronikus formában is elérhetővé válhatna. (Bár könnyen megérthető, hogy ezt a közeljövőben nem várhatjuk.)

Tudjuk (I. LELKES fentebb hivatkozott tanulmányában), hogy a szótár 2. kötete, azaz kiegészítése, egyféle folytatása is készülöbben van; legalábbis a téma, az anyag, az szándék megvan hozzá. A tervezett kötet a történeti névváltozatok irányába tágítaná tovább a jelenlegi szótár látókörét. Reméljük, a két kötetet együttesen is sokat forgathatjuk majd.

FARKAS TAMÁS